

Kritik mot bl.a. Polismyndigheten i Stockholms län för långsam handläggning av en förundersökning och uttalanden om möjligheten att inom ramen för en förundersökning granska misstänkt stöldgods som pantsatts hos en pantbank

Anmälan

I en anmälan, som kom in till JO i augusti 2005, framförde C.M. klagomål mot Polismyndigheten i Stockholms län, Söderorts polismästardistrikt. C.M. anförde bl.a. följande. Under april och maj 2004 gjordes en rad polisanmälningar mot hans son, J. (född 1984), angående stölder och bedrägerier. De kontakter C.M. inledningsvis hade med polisen ledde till att han fick intrycket av att utredningen skulle bedrivas skyndsamt. Vid tidpunkten för anmälan till JO hade förundersökningen dock ännu inte avslutats, och polisen hade inte heller informerat honom om möjligheten att återfå stulet gods som pantsatts.

Utredning

Handlingar i polismyndighetens ärenden K84208-04 m.fl. och Söderorts åklagarkammars i Stockholm ärende C5-8-2754-04 infordrades och granskades. Av handlingarna framgick i huvudsak följande. I den aktuella förundersökningen handlades ett stort antal polisanmälningar om bl.a. bedrägeri, stöld, olovligt brukande och urkundsförfalskning i vilka J. var misstänkt för brott. Från och med slutet av maj 2004 var åklagare förundersökningsledare i ärendet.

Ärendet remitterades till polismyndigheten för upplysningar och yttrande över vad som anförts i anmälan till JO.

Polismyndigheten (biträdande länspolismästaren Lennart Enocsson) kom in med ett yttrande till vilket hade fogats upplysningar från polismästaren Lars Hallberg, Söderorts polismästardistrikt, och kommissarien Bengt Carlsson (här utelämnade).

Lars Hallberg

Mellan den 5 april och 18 maj 2004 inkom 11 polisanmälningar med J. som misstänkt. Anmälningarna gällde bl.a. stöld av pass, bedrägeri medelst urkundsförfalskning, olovligt förfogande, stöld från villa, bedrägligt beteende, grovt bedrägeri medelst urkundsförfalskning. Samtliga brott skall ha skett mellan den 12

mars till den 11 april 2004. Förundersökning inleddes i samtliga ärenden och ärendena lades för utredning på bedrägerigruppen Söderorts polismästardistrikt. Förundersökningsledare i ärendena var Bengt Carlsson.

Den 28 maj 2004 slutredovisades samtliga ärenden i form av förundersökningsprotokoll till åklagarmyndigheten. I ärendena hade då hållits ett stort antal förhör med bl.a. målsäganden och misstänkt. Kompletterande information hade inhämtats från olika företag och kreditupplysningsinstitut.

Den 2 september 2004 skickade assistentåklagaren Olof Kronlund ärendet åter till Bengt Carlsson för komplettering. Efter att ärendet kommit åter vidtogs inga utredningsåtgärder i ärendet förrän i april 2005.

Under perioden januari till april tjänstgjorde Bengt Carlsson på en annan enhet inom Söderorts polismästardistrikt. När Bengt Carlsson kom tillbaka tog han tag i ärendet. Vid ungefär samma tid inkom ytterligare en anmälan om stöld i föräldrahemmet. I juni skickades kallelse om förhör till J. J. infann sig för förhör först den 19 juli 2005. Efter att detta förhör hållits inkom ytterligare polisanmälningar med J. som misstänkt. Bengt Carlsson tog då kontakt med åklagare och fick J. anhållen i sin utevaro. Den 9 augusti 2005 greps J. och förhör hölls. Den 12 augusti 2005 slutredovisades ärendet till åklagaren i form av förundersökningsprotokoll. Utredningen omfattade då 15 ärenden och totalt 165 sidor.

Att en del av den egendom som stulits blivit pantsatt framkom första gången i utredningen vid förhör med J. den 19 juli 2005. Den 25 juli 2005 kontaktades polisen av A-C. M. (J:s mor, JO:s anm.) med anledning av att hon misstänkte att tillgripen egendom var pantsatt. Den 28 juli 2005 genomförde godsspaningsroteln i City polismästardistrikt en kontroll av pantbanker varmed en del egendom anträffades. Denna egendom togs i beslag samma dag.

Polismästardistriktets bedömning

Den tid som ärendet låg slutredovisat hos åklagarmyndigheten kan inte polismästardistriktet lastas för. Att ärendet låg utan utredningsåtgärder hos polisen i över 6 månader bl.a. för att man var tvungen att prioritera andra ärenden och att förundersökningsledaren tjänstgjorde på annan enhet beklagar polismästardistriktet. Totalt sett, bl.a. med hänsyn till ärendets omfattning och de åtgärder som vidtagits, anser polismästardistriktet att det skyndsamhetskrav som föreskrivs i 23 kap 4 § RB inte har åsidosatts. De 15 anmälningarna hade tagit ca 16 månader att utreda.

Vad gäller information kring pantsatta föremål så var den omständigheten inte känd för polisen när anmälan gjordes. Anmälan gjordes den 31 maj 2005 och det kom inte till polisens kännedom förrän den 19 juli 2005 att föremål pantsatts. Att någon sådan information inte lämnades i samband med polisanmälan kan därmed inte lasta polismästardistriktet. Från det att det i utredningen framkom att föremål pantsatts till dess att en del återfanns och togs i beslag gick det nio dagar. Den tid som C.M. skulle kunna hävda brist på information är under dessa dagar. Bengt Carlsson har uppgivit att ett ”glapp” på några dagar uppstod men att det var under en intensiv del av utredningen.

Polismyndigheten gjorde följande bedömning.

Polismyndigheten gör i huvudsak samma bedömning av aktuellt fall som Söderorts polismästardistrikt och hänvisar till vad som anförts i distriktets skrivelse. När det gäller hanteringen av det pantsatta godset konstaterar myndigheten i likhet med Söderorts polismästardistrikt att från det att det i utredningen framkom att föremål pantsatts – i förhör den 19 juli 2005 – till dess att en del återfanns och togs i beslag gick det nio dagar. Myndigheten anser dock att denna fråga borde ha handlagts med större skyndsamhet sedan det vid det nämnda förhöret blev klarlagt att visst stöldgods var pantsatt.

Ärendet återremitterades därefter till polismyndigheten för upplysningar och yttrande om dels handläggningen av beslaget på pantbanken den 26 juli 2005,

dels vilka eventuella kontakter som förevarit mellan polisen och åklagaren inför nämnda beslag.

Polismyndigheten (Lennart Enocsson) kom in med ett yttrande till vilket hade fogats upplysningar från Lars Hallberg och tf. polismästaren Ulf Johansson, City polismästardistrikt, (här utelämnade). Det kan noteras att inspektören Lennart Ehrenbrand lämnade upplysningar till Ulf Johansson om sin hantering av ärendet.

Polismyndigheten anförde i huvudsak följande.

Av beslagsprotokollet i ärendet (nr 0222-05-2728 i beslagsliggaren) framgår att kriminalinspektören Lennart Ehrenbrand vid City polismästardistrikts gods- och registerrotel har fattat beslut om beslag och verkställt detta. Godset anträffades hos Pantbanken Sverige AB. Enligt protokollet har beslaget inte skett vid en husrannsakan. Beslaget hävdades senare av förundersökningsledaren den 18 augusti.

Bedömning

Handläggningen av beslaget

I myndighetens tidigare remissvar till JO anfördes att från det att det i utredningen framkom att föremål pantsatts – i förhör den 19 juli 2005 – till dess att en del återfanns och togs i beslag gick det nio dagar. Myndigheten ansåg att denna fråga borde ha handlagts med större skyndsamhet sedan det vid förhöret blev klarlagt att visst stöldgods var pantsatt.

Enligt tilläggsanmälan var det dock målsäganden som på eget bevåg den 25 juli kontaktade kriminalinspektör Lennart Ehrenbrand vid City polismästardistrikts gods- och registerrotel och framförde misstankar om att gods som tillgripits från henne kunde vara inlämnat i någon pantbank.

City polismästardistrikt har i sitt yttrande anført bl.a. följande angående händelseförloppet när godset togs i beslag. ”Det försvunna godset beskrevs för dem och när de sedan besökte olika pantbanker påträffade de föremål som verkade stämma överens med de aktuella föremålen. Därefter har de åkt till målsäganden med godset för att få det identifierat. Målsäganden kunde sedan identifiera några saker, varefter resten återlämnades till pantbanken.”

Av tilläggsanmälan framgår att kontrollen på pantbankerna skedde den 26 juli och att godset identifierades av målsäganden den 27 juli. Enligt det upprättade beslagsprotokollet beslutade Lennart Ehrenbrand om och verkställde ett beslag hos Pantbanken i Sverige AB på Mäster Samuelsgatan i Stockholm den 26 juli klockan 11.45.

Med anledning av det City polismästardistrikt anført vill polismyndigheten betona att den möjligheten som står polismyndigheten till buds för att kunna ta med misstänkt stulna föremål från en pantbank är genom användandet av beslagsinstitutet. Att formlöst ta med föremål från pantbanker till målsäganden för eventuell identifikation och sedan återlämna det som inte målsäganden kunde identifiera är inte ett möjligt förfarande. Även de föremål som senare återlämnades till pantbanken borde således först ha tagits i beslag och dokumenterats i ett protokoll.

En grundläggande förutsättning vad gäller beslag är att föremålet är tillgängligt för sådan åtgärd, dvs. beslutet om beslag skall omedelbart kunna gå i verkställighet (Fitger, Rättegångsbalken del 2, s. 27:3). Denna princip har också kommit till visst uttryck i lagtext, nämligen i 27 kap. 5 § första stycket RB där det stadgas att ”Rätten må förordna om beslag å föremål, som företes vid rätten eller eljest är tillgängligt för beslag”. För att möjliggöra att föremål blir tillgängliga för beslag finns bl.a. regler om husrannsakan i 28 kap. RB. I förevarande fall har dock tillgängligheten, enligt vad City polismästardistrikt anført i sitt yttrande, möjliggjorts genom pantbankslagens bestämmelser om polismyndighetens tillsyn. Ett av pantbankslagens huvudsyften är enligt förarbetena (prop. 1994/95:178) brottsbekämpning, eller med andra

ord, att motarbeta tillgreppsbrott. Polisen har med anledning av detta i lagen givits en tillträdes- och granskningsrätt hos pantbanker.

I förevarande fall skedde dock besöket som ett led i en pågående brottsutredning där syftet med besöken hos pantbankerna var att eftersöka vissa konkreta föremål. Utifrån dessa förhållanden ligger det enligt myndighetens mening närmare till hands att tillämpa rättegångsbalkens bestämmelser om husrannsakan.

Av City polismästardistriktets yttrande framgår vidare att Ehrenbrand i datasystemet inte hade fått fram några uppgifter vem som var förundersökningsledare i ärendet, varför han själv i egenskap av behörig förundersökningsledare tog det gods som identifierats i beslag. Han upprättade beslagsprotokoll och undertecknade protokollet dels i egenskap av protokollförare, dels i egenskap av beslutsfattare. Beslaget har dock i detta skede inte fastställts av honom.

Polismyndigheten anser att det naturligtvis är väldigt olyckligt att Lennart Ehrenbrand inte uppmärksammat att det aktuella ärendet inte var nedlagt, utan att föremålen hörde till en pågående utredning som redan hade en förundersökningsledare. Han borde, när han blev kontaktad av målsäganden, ha erhållit sådan information att han kunde knyta de lämnade uppgifterna till den aktuella anmälan. Lennart Ehrenbrand borde därför ha kontaktat antingen utredningsmannen eller undersökningsledaren i ärendet innan han verkställde någon utredningsåtgärd. Det har naturligtvis ålegat den i ärendet utsedde förundersökningsledaren att besluta om vilka utredningsåtgärder som skall vidtas, särskilt vad gäller att fatta beslut om tvångsmedel.

Vad beträffar frågan om huruvida beslaget fastställts av Lennart Ehrenbrand, så menar myndigheten att även om han inte satt ett kryss i den på protokollet därför avsedda rutan, så får han anses genom sin namnteckning ha fastställt det aktuella beslaget.

Kontakter med åklagaren

Utredningsmannen minns inte om någon kontakt togs med åklagaren eller om han vidtog någon annan utredningsåtgärd efter att det i det aktuella förhøret den 19 juli 2005, framkommit uppgifter att visst stöldgods var pantsatt. Inte heller kan han påminna sig om åklagaren kontaktades när beslagsprotokollet i original kom in till Söderorts polismästardistrikt den 2 augusti 2005.

En förutsättning för att kunna leda en förundersökning så effektivt som möjligt är naturligtvis att utredaren och förundersökningsledaren samarbetar och arbetar nära varandra. I det fall det framkommer uppgifter i ett förhör som kan föranleda åtgärder bör självfallet förundersökningsledaren alltid informeras. Även när ett beslag som i förevarande fall inkommer i ärendet utan att förundersökningsledaren har beslutat om detta är det givetvis självklart att protokollet snarast skall underställas denne.

Ärendet remitterades därefter till Åklagarmyndigheten för upplysningar och yttrande över handläggningen av ärendet. I yttrandet skulle också anges när åklagaren informerades av polisen om att föremål som stulits troligen pantsatts och att polisen tagit föremålen i beslag samt vilka eventuella beslut åklagaren fattade med anledning av informationen.

Åklagarmyndigheten (vice överåklagaren Ulf Dighed) kom in med ett yttrande till vilket var fogat upplysningar från chefsåklagaren Agneta Isborn Lind och kammaråklagaren Olof Kronlund (här uteslutna).

Ulf Dighed anförde bl.a. följande.

Bedömning

Åklagaren inträdde som förundersökningsledare i samband med att ärendet redovisades till åklagarkammaren i form av ett förundersökningsprotokoll den 28

maj 2004. Av diariebladet framgår att nämnda protokoll omfattade 15 brottsmisstankar rörande i huvudsak urkundsförfalskning och bedrägeri. Efter genomgång av ärendet gjorde åklagaren bedömningen att verkställd utredning inte var tillfyllest för att kunna ligga till grund för beslut i åtalsfrågan. Den 2 september 2004 begärde den handläggande åklagaren att polisen skulle komplettera utredningen genom att direktiv översändes till polisen.

En handläggningstid hos åklagaren om drygt tre månader kan måhända tyckas lång men mot bakgrund av den relativt omfattande brottsligheten får den anses vara acceptabel. Det skall även noteras att handläggningstiden i huvudsak infallit under semestertid.

Den 24 mars 2005 var åklagaren i kontakt med polisen för att efterhöra när den begärda kompletteringen kunde förväntas inkomma till åklagaren. Beskedet till åklagaren var att den begärda kompletteringen inte hunnit vidtas. Den 15 augusti 2005 erhöll åklagaren förundersökningsprotokollet från polisen. Förutom begärd komplettering innehöll protokollet ytterligare 14 brottsmisstankar rörande i huvudsak bedrägeri. Åklagaren fattade beslut i åtalsfrågan den 18 augusti 2005.

Som inledningsvis angivits har förundersökningsledaren det fulla ansvaret för att utredningen bedrivs så skyndsamt som omständigheterna medger. Av infortrat yttrande framgår att åklagaren den 24 mars 2005 påmint polisen dvs. drygt sex månader efter det att åklagaren begärt att polisen skulle komplettera utredningen. Av chefsåklagarens yttrande framgår att arbetsbelastningen och situationen på Söderortspolisens bedrägerigrupp har varit ytterst ansträngd under lång tid. Detta till trots borde den handläggande åklagaren tidigare än vad som nu skett efterhört hos polisen när den begärda kompletteringen kunde förväntas kunna bli genomförd.

När det gäller beslag av pantsatt egendom framgår av åklagarens yttrande att denne inte blivit kontaktad av polisen trots att åklagaren varit förundersökningsledare utan att han först erhållit information om att beslag skett i samband med att det slutliga förundersökningsprotokollet redovisats till åklagaren den 15 augusti 2005. Åklagaren fattade beslut i beslagsfrågan den 18 augusti 2005.

C.M. bereddes tillfälle att yttra sig över remissvaren.

Bedömning

Handläggningstiden

Av 23 kap. 4 § andra stycket rättegångsbalken (RB) framgår att en förundersökning skall bedrivas så skyndsamt som omständigheterna medger. Undersökningsledaren har ansvar för förundersökningen i dess helhet. Han eller hon skall se till att utredningen bedrivs effektivt och att den enskildes rättssäkerhetsintressen tas till vara. Undersökningsledaren skall också ge dem som biträder honom eller henne de direktiv som behövs för arbetet (1 a § andra stycket förundersökningskungörelsen, 1947:948).

Av utredningen framgår följande. Under april och maj 2004 inkom elva anmälningar om brott med J. som misstänkt gärningsman. Polisen slutredovisade i slutet av maj 2004 utredningen till Olof Kronlund, som i början av september 2004 gav direktiv till polisen om att förundersökningen skulle kompletteras i vissa hänseenden. Därefter vidtog varken polis eller åklagare några åtgärder i utredningen förrän i slutet av mars 2005 då Olof Kronlund kontaktade polismyndigheten för att få besked om hur det gick med den begärda kompletteringen. De begärda åtgärderna utfördes sedermera under sommaren 2005. Under denna sommar gjordes också fyra nya polisanmälningar; även i dessa ärenden var J. misstänkt. Polismyndigheten slutredovisade hela utredningen till Olof Kronlund i mitten av augusti 2005 och han fattade beslut i åtalsfrågan ett par dagar senare.

Ärendena låg således hos polismyndigheten under i vart fall åtta månader utan att den av åklagaren begärda kompletteringen av förundersökningen vidtogs. Jag är i och för sig väl medveten om det ansträngda arbetsläget vad gäller hanteringen av bedrägeriärenden inom polismyndigheten och att myndigheten har vidtagit en rad åtgärder för att komma till rätta med de allt för långa handläggningstiderna. Jag måste ändå konstatera att handläggningen av den aktuella förundersökningen inte är förenlig med det skyndsamhetskrav som lagts fast i rättegångsbalken. Enligt min mening borde de av åklagaren kompletterande utredningsåtgärderna ha behandlats med betydligt högre prioritet än som blev fallet.

Såvitt avser handläggningen vid åklagarkammaren ansluter jag mig till den bedömning som framförts i Åklagarmyndighetens yttrande, dvs. att Olof Kronlund tidigare än vad som skedde borde ha kontaktat polisen för att efterhöra när den begärda kompletteringen kunde förväntas vara genomförd. I sammanhanget kan nämnas att Åklagarmyndigheten nyligen har kommit ut med föreskrifter och allmänna råd om bevakning och uppföljning vid Åklagarmyndigheten av pågående förundersökningar (ÅFS 2007:5). Enligt dessa får åklagaren inte dröja med att vidta åtgärder för att driva förundersökningen framåt längre tid än tre månader från det att utredningsåtgärder senast vidtogs eller åklagaren genom direktiv, påminnelser eller på annat sätt verkade för att driva förundersökningen framåt (2 §).

Beslagshanteringen

I 27 kap. RB finns regler om beslag. Enligt 1 § första stycket får ett föremål som skäligen kan antas ha betydelse för en brottsutredning (bevisbeslag) eller vara någon avhänt genom brott (återställandebeslag) eller på grund av brott förverkat (förverkandebeslag) tas i beslag. – Enligt gällande rätt kan endast föremål som är fysiskt tillgängliga tas i beslag. Det krävs därför i de flesta fall andra tvångsmedel för att få fram det föremål som, om det skulle påträffas, kan tas i beslag (se Gunnel Lindberg, Straffprocessuella tvångsmedel, s. 378, och JO 2006/07 s. 54). Ett sådant tvångsmedel är husrannsakan. I 28 kap. RB finns bl.a. regler om husrannsakan som syftar till att få fram föremål, s.k. reell husrannsakan.

Den som med laga rätt t.ex. verkställer en husrannsakan får ta föremål som därvid påträffas i beslag (27 kap. 4 § första stycket RB). Föremål, som i annat fall påträffas, får tas i beslag efter beslut av undersökningsledaren eller åklagaren. Även utan sådant beslut får, med visst undantag, åtgärden vidtas av polisman vid fara i dröjsmål (27 kap. 4 § andra stycket RB).

I 27 § pantbankslagen (1995:1000) finns bestämmelser om poliskontroll av pantbanker. Av andra stycket framgår bl.a. att en pantbank är skyldig att lämna polismyndigheten tillträde till pantbankens lokaler för undersökning av pantlagret.

Utredningen ger vid handen att Bengt Carlsson höll ett förhör med J. den 19 juli 2005 i ett ärende om stöld i J:s föräldrars villa. Vid förhöret framkom uppgifter om att J. hade pantsatt gods tillhörigt föräldrarna. Någon omedelbar åtgärd med anledning av dessa uppgifter vidtogs inte. Några dagar senare, den 25 juli 2005, kontaktade J:s mor polisen och Lennart Ehrenbrand, som tjänstgjorde vid ett annat

polismästardistrikt, talade med henne. Vid detta samtal framkom att hon misstänkte att sonen hade pantsatt gods som denne tillgripit från bl.a. henne. Lennart Ehrenbrand skall inte ha lyckats få fram uppgifter om vem som var förundersökningsledare i ärendet. Han utförde därför, i egenskap av behörig förundersökningsledare, själv en kontroll av några pantbanker som ledde till att visst gods togs i beslag. I samband med kontrollen tog Lennart Ehrenbrand, utan föregående beslut om husrannsakan eller beslag, med sig gods från en pantbank till målsäganden. Han fattade därefter beslut om att beslagta det gods som målsäganden kunde identifiera medan övrigt gods lämnades tillbaka till pantbanken.

Som framgått berättade J. vid förhöret den 19 juli 2005 att han hade pantsatt visst gods. Bengt Carlsson borde då tämligen omgående ha kontaktat åklagaren och informerat denne om uppgifterna för beslut om vidare åtgärder. Åklagaren har uppgett att så inte skedde. Det inträffade visar tydligt vikten av att polis och åklagare har ett nära samarbete samt har en regelbunden kontakt och informationsutbyte om vad som kommer fram i ett ärende.

Att polismyndigheten, trots allt, ett antal dagar senare kom att agera berodde på samtalet mellan J:s mor och Lennart Ehrenbrand. Han tog sig an uppgiften direkt även om han inte var inblandad i den pågående utredningen utan arbetade vid gods och registerroteln inom City polismästardistrikt. Jag vill redan här nämna att jag utgår från att Lennart Ehrenbrand handlade med den i och för sig vällovliga ambitionen att hjälpa J:s mor, målsäganden, att återfå de föremål som J. stulit från henne. Det är emellertid viktigt att understryka att polisen inte utan stöd i lag eller annan författning får ingripa i någon annans rättssfär och exempelvis bortföra egendom.

Som rättslig grund för Lennart Ehrenbrands åtgärd att kontrollera ett antal pantbanker och ta med sig egendom har City polismästardistrikt åberopat den tillträdes och granskningsrätt som polisen getts i 27 § pantbankslagen. Det är i och för sig riktigt att polisen enligt denna bestämmelse har befogenhet att kontrollera gods som har pantsatts i pantbanker, bl.a. i syfte att begränsa försöken att pantsätta stöldgods och för att upprätthålla allmänhetens förtroende för pantbanksverksamheten (se SOU 1994:61 s. 202 f. och prop. 1994/95:178 s. 36 f.). En sådan granskning av pantbanker, som bl.a. har ett brottspreventivt syfte, sker också fortlöpande. För det fall polisen vid en sådan kontroll skulle påträffa stöldgods kan detta i sin tur leda till att exempelvis förundersökning inleds och föremål tas i beslag. Som polismyndigheten framhållit medför tillträdesrätten i 27 § pantbankslagen dock inte en rätt för polisen att formlöst ta med misstänkt stöldgods från en pantbank för identifikation hos målsäganden.

I det nu aktuella fallet pågick emellertid, som framgått, redan en förundersökning. I en sådan situation styrs självfallet polis och åklagares handlande av det regelverk som omgärdar förundersökningsförfarandet. De tvångsmedel som polis och åklagare får använda inom ramen för en förundersökning regleras väsentligen i rättegångsbalken (se 23 kap. 16 § RB). Syftet med Lennart Ehrenbrands besök i pantbankerna synes ha varit att leta efter stöldgods för att detta skulle kunna återlämnas till målsäganden. Det hade då legat närmast till hands att använda

tvångsmedlen husrannsakan och beslag (bevis- och/eller återställandebeslag). Vid en sådan förrättning hade också målsäganden kunnat få närvara för att peka ut stöldgodset.

Vid tidpunkten för Lennart Ehrenbrands agerande pågick en åklagarledd förundersökning mot J. Lennart Ehrenbrand skulle därför, efter sin kontakt med målsäganden, antingen ha vidarebefordrat informationen till utredningsmannen vid Söderorts polismästardistrikt eller kontaktat åklagaren för beslut om vidare åtgärder, t.ex. om användande av tvångsmedel. Det har emellertid gjorts gällande att Lennart Ehrenbrand bl.a. inte lyckades att få fram uppgift om vem som var förundersökningsledare, vilket enligt min mening är anmärkningsvärt. Jag har nämligen svårt att förstå att han inte, med hjälp av uppgifter som han t.ex. kunde ha fått av målsäganden, kunde ha identifierat den aktuella förundersökningen och på så sätt fått vidare information om vem som var utredningsman och även förundersökningsledare.

Vad som i övrigt kommit fram i ärendet ger inte anledning till någon ytterligare åtgärd eller något annat uttalande från min sida.

Ärendet avslutas med den kritik som ligger i vad jag ovan har anfört.